

A tak šel čas...

Přijde nám to jako včera, když jsme vyplňovali testy z dějin umění a psychologie a v myšlenkách přemítali, jestli se dostaneme do druhého kola.

Přijde nám to jako včera, když jsme se sešli na Barborce a naše životy začala pomalu měnit arteterapie.

Pastelky a obyčejný papír jsme vyměnili za kvalitní akvarelový papír o gramáži 300 g, široký štětec a velké desky, aby se nám postupně ty naše malby měly kam vejít. Listovali jsme v časopisech, ne abychom znali nejnovější trendy, ale abychom našli ty nejlepší obrázky, které si budeme moci nalepit na naše koláže.

Důvěrně jsme se seznamovali s příběhem o Jeníčkovi a Mařence a přemýšleli, která jeho část je pro nás zásadní, abychom její moment zachytili. Dumali jsme nad svými vztahy s otcem a matkou. Pro někoho z nás to byl úkol jednoduchý a pro někoho velký oříšek, se kterým se musel poprat sám a doslova ho rozlousknout.

Četli jsme o Kaiovi a Gerdě, abychom co nejvěrněji namalovali pohádku o Sněhové královně. V noci k nám do snů chodily mořské panny, Medúzy i Šípkové Růženky a promlouvaly k nám svými příběhy.

Naším denním chlebem byla psychologie a psychopatologie. Začalo nám docházet, proč je důležité malovat všechny plány a že nebe nemusí být modré a tráva zelená.

Jak vypadá naše oblíbená pohádka, mořská panna nebo Adam a Eva s ročním odstupem?

Ve vzduchu se nesla příchuť vzdoru. Ve skupině létaly otázky: „Proč máme malovat celou sadu znovu?“ I když... ono to vlastně má něco do sebe. Jak se změnila Eva? Je tam had? A jak vypadá strom z rajske zahrady?

Na konci každého ročníku jsme se rozeběhli do různých koutů naší republiky, abychom si zkusili být arteterapeuty.

A jdeme do finále. „Kátéčka“, interpretace a jedna reflexe střídá druhou. Zamyslet se nad tím, jak jsme prožili všechny tři roky.

Cože? Prožili? Jak je možné, že to tak rychle uteklo? Najednou vybíráme pro srovnání malby z prvního a třetího ročníku. Akvarely, které o nás řeknou, jak jsme se za ty tři roky posunuli, a možná něco víc.